

dels que sols el distreya l' Alicia, sa filla, hermós angelet que era sa única esperansa y consol.

II

Una vesprada d' estiu y molt avans del toch d' ànimes surtia el Juheu de sa casa en direcció al Rieral.

Anava á fer present á son amo que l' endemà vencía la darrera carta de pago que aquell li havia firmat.

Crehuá el Juheu l' alzar del Corb, vorejá la cinglera del Masvell y travessant la riera, en un moment se trová al Rieral.

La porta forana era oberta y enfilant escala amunt empenyá la porta de la dreta y s' ficá á la cambra que servia de despaitx á don Pere.

Mes no havia encar arribat á mitja cambra cuant s' aturá sorprès, esglaiat. Allí mateix, devant seu é illuminat per la esmortuhida claror de quatre ciris estava damunt del llit el cadavre de don Pere, mort feya poques hores. En sa cara hi duya retratat el sofriment moral que l' havia corsecat y dut á la tomba.

L' entrada del Juheu feu girar el cap als pochos parents y amichs que vetllavan al difunt y algú d' ells, menos benévol s' atreví á dirigirli alguna mirada en que s' hi traslluhia tot un mon d' odi concentrat y de venjança no satisfeta.

Més l' usurer ni se n' adoná. Com petrificat, sens esma de cap mena, sa vista com atontada restava fixa en el cadavre que tenia devant seu. Per sa pensa creuhá depresa com un llamp el recort d' aquells jorns de desgracies y de miseria que ell, sols ell, miserable butxi, havia dut á aquella familia. Per primera vegada se avergonyí de sí mateix devant dels altres y com fible verinós senti també sa ànima per primera vegada la punxada del remordiment.

Llavors com entontit, sens dir un mot, sorti maquinalment d' aquella cambra, baixá l' escala y s' dirigi vers sa casa.

L' endemà corria pel poble la noticia de que l' usurer havia marxat, ¿ahont? Ningú va saberho.

Havian passat alguns anys y ja ningú s' recordava del Juheu ni de ses malifetes, cuant un dia el meu avi, tutor de l' Alicia del Rieral, rebia la visita del notari d' aquest poble que li feu entrega d' un plech sellat. Era 'l testament del Juheu. En ell deixaba una meytat de sa fortuna als pobres y l' altre meytat á l' Alicia del Rieral, á la filla de la victima de aquell usurer que al donar sa darrera urpada se senti ferit com per verinós escorsó per la fiblada del remordiment, del remordiment que desde llavors el perseguia sempre..... sempre..... sens may parar.

M.

15 Novembre de 1900.

SECCIÓ COMARCAL.

SAN JOAN LES FONTS 16 de Novembre

Divendres passat quedaren en vaga per no assistir á son treball els obrers de la fàbrica de la viuda Murillo, dirigida per el senyor Castellet, el dia següent per la mateixa causa deixaren de treballar totes les fàbriques de llanes d' aquest poble, quedant parades desde 'l dilluns, dia 19. sols les dels senyors Castellet, Masllorrens y Marguí. Fins á la fetxa no hi ha hagut cap desordre, per ara no se sap cuant tornarán á treballar les que restan parades. Deu fassi la gracia que siga prompte, que del contrari la majoria dels habitants d' aquest poble 'n sentirian les conseqüencies.

Dimars pròxim passat á les deu del vespre, se sentiren alguns tiros acompanyats del crit de foch, posant en alarma á tots els vehins d' aquest poble que abandonaren ses